

Hej alla Bridgevänner

1966 var vi ett gäng (Hans Lerner var en av dom) från Nordanågymnasiet i Skellefteå som gick en bridgekurs med Rolf Nilsson, Hardy Nilssons äldre bror, som bridgelärare. Han var nära den perfekta läraren för oss, trevlig, tuff och krävande. I 53 år har jag spelat tävlingsbridge, inget rekord men ändå rätt länge. Bridge måste vara unikt som spel, för vilka andra fritidsaktiviteter håller i 53 år? Självklart finns det annat än bridge men det är ovanligt att man själv måste vara aktiv, inte bara titta eller lyssna. Men utan er och alla andra som nu inte spelar längre, av olika anledningar, hade det ju inte blivit något, varken spel eller relationer. Men glöm inte att vi är olika och inte stöpta i samma form, att det är tävling och då blir det ibland dåliga vibrationer både inom par/lag men också med motståndare. Men mina goda erfarenheter är, som tur är, så mycket större än det motsatta.

Min avsikt med detta lilla brev var ju att berätta om hur jag mår och hur det går för mig med min blodcancersjukdom. Men att bara rakt av börja med det kändes inte rätt, därför det första stycket.

Jag fick mitt besked om att jag hade MDS strax före jul. Omtumlande, oroligt men ändå ingen panik. Jag bestämde mig för en öppenhet, det är jag och varför ändra på ett bra koncept? Min målsättning var att försöka behålla så mycket av Jan och det liv jag lever trots sjukdomsbesked. Därför fortsatte jag bl.a. att spela bridge och bad min läkare om extra blodtransfusion och transfosyter så jag kunde åka till Luleå för länskampen i bridge, i januari tror jag det var.

Behandlingen fortsatte enligt plan men resultatet blev inte det förväntade. I slutet av maj hade min cancernmängd ökat (vet man genom ett benmärgsprov) och jag passerade gränsen för byte till diagnosen "akut myeloisk leukemi". Det blev omedelbart förändring av behandling. Fyra dagar senare var jag inskriven på Hematologen vårdavdelning och fick dagen efter min första cellgiftskur på fem dagar. Tyvärr fick jag också en infektion, som berodde på att immunförsvaret slogs ut helt under x antal dagar. Det blev 10 dagar extra för mig innan jag fick åka hem ett tag. Men resultatet av behandling motsvarade alla förväntningar.

Andra cellgiftskuren den 4 juli. I övrigt rätt lika som nummer ett och även denna gång infektion. Utskriven och fyra veckor hemma för att må bra, återhämta och stärka mig inför transplantationen. Lite tungt de första dagarna men sen gick det toppenbra. Hann också till vårt boende i Salberg i Nordingrå.

Sen åtta dagar tillbaka är jag inskriven igen. Denna gång för den enda botande behandling som finns, stamcellstransplantation. Det är ingen riskfri behandling, inte alls bör tilläggas. Resultatet kan leda till döden, överlevnad men lätta till mycket svåra livslånga komplikationer eller helt frisk. Jag har bra koll på läget om det mesta när det gäller min sjukdom, inte konstigt alls tycker jag och förvånas lite av att det finns en hel del som inget vill veta. Jan tillsammans med min familj och många vänner är ett starkt nätverk och öppenheten är stor för samtal av olika slag. Men jag jag är också ensam i min sorg och glädje.. Min situation är unik jävra ensam i detta.

Jag har lyckats med att så här långt låta det positiva tänkandet och görandet dominera. Jag är, kanske på gott och ont tycker en del, den gamle Jan.

I eftermiddag kommer mina nya stamceller att sprutas in via min venkateter. Det tar ca 20 minuter sen är den delen klar. Det är inte det mest dramatiska i denna behandling men är ändå startskottet för en avgörande behandlingstid. Jag känner mig stark både fysiskt och mentalt/själsligt, är optimist och satsar energi på ett gott resultat. Blir det problem är jag redo för dem, men ingen energi på det nu.

Ordspråket "Du ska inte ropa hej förrän du är över bäcken" är livsfientligt, tycker jag, det omvända är mycket bättre. Ett sådant förhållningssätt frigör ju krafter som annars kanske inte kommer fram. För om man hamnar i bäcken är ju det ingen katastrof, eller hur? Man kanske kan ta sig upp själv eller få hjälp av andra, det ordnar sig oftast.

Tack för mig och tids nog kommer vi att ses på bridgeklubben.
Gott Nytt 2020 säger jag redan nu :-))

//

Jan Brännvall